

Abstrakt

Tato bakalářská práce se zabývá subjektivně vnímaným vlivem diagnózy na prožívání psychického onemocnění, se specifickým zaměřením na smíšenou úzkostnou a depresivní poruchu. Cílem práce je zjistit, zda a jakým způsobem dochází u diagnostikovaných ke změnám prožívání symptomů, změnám sebepojetí či dalších psychosociálních aspektů duševní nemoci. Teoretická část se skládá z popisu historického vývoje a definice diagnózy daného duševního onemocnění, fází a faktorů diagnostického procesu a změn self po diagnóze duševního onemocnění. Empirická část práce popisuje realizovaný kvalitativní výzkum provedený polostrukturovanými rozhovory s 5 participanty a participantkami s diagnostikovanou smíšenou úzkostnou a depresivní poruchou, které byly analyzovány dle metodologie Interpretativní fenomenologické analýzy (IPA). Cílem výzkumu bylo porozumět subjektivně vnímanému vlivu diagnózy smíšené úzkostné a depresivní poruchy na zkušenost duševního onemocnění. Výsledky analýzy naznačují, že participanti před diagnózou nevnímali zažívané symptomy jako projevy duševního onemocnění. Tyto nepojmenované symptomy se snažili zvládat rozličnými formami copingu. Po diagnóze byly symptomy konkretizovány jejich pojmenováním diagnózou. Díky lepšímu porozumění zažívaným symptomům je mohli participanti lépe rozeznat od normálních prožitků a předpovídat jejich průběh. Jistota vycházející ze zmíněných znalostí nahrazovala a zlepšovala copingové mechanismy používané před diagnózou. Kromě nahrazení copingu měla diagnóza pozitivní efekt na legitimizaci prožitků duševního onemocnění a také na pocity sejmutí viny.